

LUDWIG VAN BEETHOVEN SEPTET I ES-DUR, OP. 20

Beethoven var stadig en ung og fremstormende komponist, da han 2. april 1800 arrangerede en promotion-koncert for sig selv i Burgtheater i Wien. På programmet var bl.a. en uropførelse af 1. Symfoni, en eller to klaverkoncerter, nogle improvisationer af komponisten selv samt nogle værker af Mozart og Haydn. Og som om dette ikke var nok, satte han også Es-dur Septetten på programmet. Septetten havde netop haft sin premiere ved en privatkoncert hos fyrst Schwarzenberg – den var dedikeret kejserinde Maria Theresia. Det gjaldt nemlig om at holde sig gode venner med de rige og indflydelsesrige, hvis man som Beethoven havde ambitioner om en selvstændig karriere som komponist og virtuos.

Og det er netop som om denne Septet fungerer som et slags musikalsk visitkort for Beethoven. Gennem de seks satser demonstrerer han, at han mestrer alle de klassiske former. I 1. sats er det sonateformen – en af grundformerne i den wienerklassiske musik – som folder sig perfekt ud efter den langsomme indledning (i øvrigt en cadeau til Haydn, der yndede disse langsomme, spændingsskabende indledninger). Udover det formfuldendte i denne 1. sats kan man glæde sig over, hvor elegant Beethoven lader alle instrumenter komme til orde.

Den langsomme 2. sats viser komponistens mere følsomme sider, hvor klarinetten åbner med en af disse underskønne melodier, som Beethoven formåede at skabe og lade vokse ud af ingenting, og som i dette tilfælde bliver båret videre på skift af alle syv instrumenter. 3. sats er en menuet, sådan som der altid skal være plads til denne gamle hofdans. En anden Beethoven-specialitet var variationsteknikken. Den kommer til fuld udfoldelse i 4. sats, hvor Beethoven igen duperer med sin varierede instrumentation. Publikum har spidset øren i 5. sats, som er en Scherzo, hvilket var en ganske nyt og forfriskende. Scherzoen er en munter sats, og Beethoven har givetvis moret sig med at give hornet en fremtrædende placering i denne sats.

Sidste sats slutter med en march i mol – endnu en overraskelse! Normalt ville et værk som dette slutte med en festlig Finale, men her viser Beethoven, at han er på vej ind i romantikken. Selv ikke den hurtige slutning kan helt udslette indtrykket af, at der noget ganske nyt og spændende på vej hos denne komponist. Visitkortet har haft sin virkning.

© Steen Chr. Steensen

BEETHOVEN & SIBELIUS

08.03.2016 / 19:30
MARIAGERFJORD
GYMNASIUM,
HOBRO

Ensemble Midtvest

Charlotte Norholt, fløjte

Mathias Kjøller, klarinet

Neil Page, horn

Yavor Petkov, fagot

Ana Feitosa, violin

Karolina Weltrowska, violin

Sanna Ripatti, bratsch

Jonathan Slaatto, cello

Ditlev Damkjær, bas

ENSMBL MIDTVEST

CARL NIELSEN (1865--1931)

"Serenata in vano" for klarinet, horn, fagot, cello og kontrabas

JEAN SIBELIUS (1865--1957)

"En Saga", arr. for fløjte, klarinet og strygekvintet af Gregory Barrett

..... PAUSE .....

LUDWIG VAN BEETHOVEN (1770--1827)

Septet i Es-dur, opus 20, for klarinet, horn, fagot, violin, bratsch, cello og kontrabas

Adagio – Allegro con brio

Adagio cantabile

Tempo di menuetto

Tema con variazioni: Andante

Scherzo: Allegro molto e vivace

Andante con moto alla marcia

OM PROGRAMMET

Den finske komponist Jean Sibelius og den danske komponist Carl Nielsen er begge født i 1865 og blev om noget toneangivne for den nordiske sen- og nationalromantiske kompositionsmusik. Carl Nielsen komponerede "Serenata in vano" til en provinsturné i 1914, hvor også Beethovens Septet var på programmet. Ifølge Nielsen selv var værket tænkt som en let spøg. De fem herrer spiller først flot for at lokke den skønne kvinde frem på balkonen. Da det ikke virker efter hensigten, forsøger de at spille lidt rørende musik. Da det heller ikke virker og de har seraneret forgæves (Serenata in vano) beslutter de sig for at vende hjemad, mens de spiller en afslutningsmarch for deres egen fornøjelses skyld.

© Marlene Drøge Nielsen